

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-2259-6172

จากหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ ฉบับประจำวันพุธที่ 9 เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2562 หน้า 8 มูลค่าข่าว 309,078.-

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

เป็นโครงการของโรงเรียนสอนวาดรูป ป๊อปอาร์ต (POPART) ของ "ครูปู" กนิษฐา ประสิทธิ์ชัย และ "ครูจู้" กัลย์ รามสูตร" ที่เธอเรียนอยู่

"สานต่อมาจากที่เคยไปสอนวาดรูป ในหลวง รัชกาลที่ 9 ที่โรงเรียนสาธิตชุมชน การเรียนรู้สมเด็จพระเจ้า วิทยาลัยโพธิวิชชาลัย มศว แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่"

เมื่อปีที่แล้วทางโรงเรียนติดต่อมาทาง ครูจู้ ครูปู ขอให้สอนเย็บปักถักร้อย เพื่อให้ เด็ก ๆ ได้นำไปต่อยอดในการดำรงชีวิต และเพื่อเป็นจุดเริ่มต้นในการต่อยอดเป็น

สุภา ลิ้มวงศ์ สอนเด็กๆ เย็บ ปัก ถัก วาด

Humans of Capital

เรื่อง : มัลลิกา เทมส่า

ต้องมีมากเท่าไหนถึงจะแบ่งปัน คนที่มีน้อยกว่า มากน้อยของแต่ละคนไม่เท่ากัน แต่จิตใจที่ติดอยากแบ่งปันนั้นต่างหาก มีค่ามากกว่ามูลค่าของทรัพย์สินสมบัติ

สุภา ลิ้มวงศ์ อดีตบรรณาธิการ อินแมกกาซีน ทำงานสื่อสารมวลชนมา 30 ปี วันนี้เธอผันตัวไปทำงานส่วนตัวเล็กๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานประดิษฐ์ มีร้านชื่อ "ที 1" เป็นล็อกขายแจ็กเก็ตยีนส์ ที่ตลาดนัดรถไฟรัชดา และเจ้าของแฟนเพจ supapradit แต่อุดมการณ์ในการทำงานจิตอาสาไม่เคย

ผันแปร

ความสุขที่เกิดขึ้นจากการแบ่งปันไม่เคยลดน้อยลง กลับยังมีโอกาสได้แบ่งปันมากขึ้น จากเวลาที่คล่องตัวจัดสรรได้เอง และจากทักษะที่เธอมี เย็บ ปัก ถัก ร้อย วาด และห้วงเวลาหนึ่งของเด็ก ๆ ก็สอดใส่ขึ้น จากการแบ่งปันของเธอ

"ถ้าเราเห็นอะไรที่เราสามารถทำได้มากกว่าที่เราทำเป็นเรียกการสอน เป็นนิสัยตั้งแต่เด็กแล้ว มัธยมเริ่มผอมยาก็เริ่มถักผมให้เพื่อนที่โรงเรียน พอเข้ามหาวิทยาลัยก็ทำกิจกรรมต่างๆ ทำให้เรารู้จักคนแบบต่างๆ เข้ากับคนได้ง่าย เรื่องจิตอาสาเราก็ทำอยู่เรื่อยๆ ที่มีโอกาส"

สำหรับงานจิตอาสาล่าสุดที่ทำ คือ "โครงการ เย็บ ปัก ถัก วาด" ซึ่ง

ผลิตภัณฑ์ชุมชน นื่องๆ เป็นเด็กนักเรียน กลุ่มชาติพันธุ์ปะเกอะเกะและม้ง จึงได้ร่วมทีมไปสอนปักผ้าแก่เด็กๆ ร่วมกับเพื่อนๆ ที่แบ่งทีม ทั้งบนหน้าตึกตา ถักตุ๊กตาชาวเขา และวาดรูปสมเด็จพระเจ้า

การได้ร่วมทำงานจิตอาสาที่ป๊อปอาร์ต เคยได้ร่วมสอนวาดภาพมาหลายครั้งแล้ว

ทั้งเด็ก ๆ และประชาชนทั่วไป เคยไปเป็นผู้ช่วยครูปู ครูจี้ สอนวาดภาพในหลวงรัชกาลที่ 9 หลายครั้ง ทั้งกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด

เคยวาดรูปขาย บักผ้าขาย เพื่อนำเงินหรือซื้อของไปมอบให้เด็ก ๆ ที่อยู่ห่างไกล บางครั้งก็ซื้ออุปกรณ์ทางการแพทย์มอบให้กับโรงพยาบาลที่ขาดแคลน

“สำหรับการทำงานจิตอาสา พวกเราชาวป๊อปร๊อตได้ตั้งปณิธานที่จะสานต่อที่พ่อทำ ตั้งแต่วันที่พระองค์จากไป พวกเราก็แปลงความทุกข์ เศร้า ให้เป็นแรงผลักดันให้ทำในสิ่งที่ดี ๆ เพื่อคนอื่น”

นอกจากร่วมกับกลุ่มป๊อปร๊อต สุภา ยังทำอีกหลายอย่าง ที่ทำต่อเนื่องอยู่เสมอ ก็คือช่วยโรงเรียนที่ห่างไกลความเจริญ ซึ่งพี่สาวสอนอยู่ในพื้นที่ จ.อุตรดิตถ์

“เคยทำงานฝีมือขายโดยบอกว่าจะเอาเงินไปทำบุญ สร้างอาคารเรียนหลักสูตรหนึ่งของอนุบาล ที่โรงเรียนที่พี่สาวสอนอยู่ เราเลยช่วยพี่สาวทางงบประมาณ ก็มีเพื่อน ๆ ช่วยซื้อ อย่างของราคา 100 บาท ก็โอนเงินมาให้ 500 1,000 ผากทำบุญด้วย ตอนนั้นใช้เงินตัวเองลงทุนไป 5 หมื่นบาท ขายของได้เงิน 2 แสนกว่าบาท

เวลากลับบ้านไปหาพี่สาวที่อุตรดิตถ์ ก็ไปสอนวาดรูป พาเด็ก ๆ เดินไปตามหมู่บ้าน เก็บดอกไม้ ใบไม้ ดิน หินมาตำมาใส่น้ำ เพื่อเอาสีจากธรรมชาติมาวาดรูป มาระบาย

เด็ก ๆ ชอบมาก มีความสุข เราเองก็มีความสุขมาก เรารักเด็ก ไม่มีลูก อยู่กับเด็ก ๆ ได้เห็นจินตนาการของเขา มันอะเมซิ่ง แต่ละคนน่าตื่นเต้น เด็กหลากหลาย

เด็กกรุงเทพฯ สอนวาดรูปเขาก็แสดงออกอีกแบบหนึ่ง เด็กต่างจังหวัดก็รู้สึกอีกแบบหนึ่ง เด็กตาบอดก็เคยไปเป็นครูช่วยสอน เราก็รู้สึกว่าเขามองไม่เห็นแต่เขามีวิธีการวาดของเขา”

สุภา บอกว่า ไม่ต้องมีมากก็สามารถเป็นจิตอาสาได้ เชื่อว่าในจิตใจทุกคนนั้น มีความเอื้ออารี แบ่งปันอยู่แล้ว

“เห็นจากรัชกาลที่ 10 มีโครงการจิตอาสา คนเข้าร่วมเยอะมาก จริง ๆ คนไทยเรา สังคมไทยเราชอบช่วยเหลือกัน อย่างมีคุณยายชายของอุจริมถนน ก็มีน้อง ๆ วัลย์รุ่นไปช่วยขาย คนก็หันมาสนใจช่วยซื้อมากขึ้น เราเห็นยังรู้สึกน่ารักดี

คนที่ผ่านมามีคนทำดี ก็เกิดความรู้สึกอยากทำ เป็นความดีต่อ ๆ กันได้ อย่างเด็กที่เราสอนวาดรูป พอเขาทำเป็น เขาก็ไปสอนคนอื่น ๆ ให้ทำเป็นเพิ่มขึ้น”

ทุกครั้งที่สุภาได้มีโอกาสไปร่วมทำงานจิตอาสา ความรู้สึกนอกจากจะมีความสุขที่มีโอกาสได้เป็นผู้ให้แล้ว เธอบอกว่ายังทำให้ได้รู้จักผู้คนอีกมากมาย

“ได้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนที่แตกต่างกัน ได้เห็นมิตรภาพ และที่สำคัญอีกอย่างคือ เราได้รับน้ำใจจากเพื่อน ๆ จากผู้คนอีกมากมาย ทำให้เราสัมผัสได้ว่าคนไทยไม่เคยทิ้งกัน

สังคมเราไม่ต้องซื้อขายตลอดเวลา สังคมมีการเอื้ออาทรจิตใจคนก็อ่อนโยนขึ้น ด้วยเศรษฐกิจ สังคมมันรวดเร็ว คนไม่ทันมามองกัน ถ้าสังคมเรามีเรื่องดี ๆ เราแชร์เรื่องดีเยอะ ๆ คนก็เห็นความดีเยอะ คนก็รับรู้ สุดท้ายคนที่เราเคยช่วยเหลือเขาก็ไปช่วยเหลือคนอื่นต่อ”